

“A spider wanders aimlessly within the warmth of a shadow, not the regal creature of border caves, but the poor misguided directionless familiar of some obscure Scottish poet.”

De Eerste keer

En meteen heb ik het kippenvel op mijn armen staan van die stem.

Zelden werd ik zo gegrepen door een stuk muziek als door de Bitter Suite, voornamelijk vanwege het hartzeer en de eenzaamheid, o, zo herkenbaar. Ik hou het dan ook zelden droog; “J'entend ton coeur/I can hear your heart” en flats, daar schiet ik vol. De verlorenheid van het stuk, briljant voortgezet in de melancholische klanken van het intro van Heart Of Lothian, blijft me raken.

Saillant detail is dat ik de band nooit live in actie heb gezien, zelfs niet op tv. Sterker nog, ik wist niet eens hoe die gasten eruitzagen, want er stonden nooit foto's op de platenhoezen. Het moet het najaar van 1984 zijn geweest – want ik herinner me donkere avonden en Mislaced Childhood bestond nog niet – dat MTV, in Nederland nog beperkt tot de Amsterdamse kabel, zijn gloeiende best deed om heel de stad (en misschien ook nog wel daarbuiten) middels reclameborden te wijzen op de uitzending van een concert – maar dat zou midden in de nacht plaatsvinden, en ik moest 's morgens weer vroeg op om braaf op mijn fietsje naar mijn werk te gaan, dus plichtsgetrouw liet ik schieten wat, zoals ik toen nog niet wist, een eenmalige gebeurtenis zou zijn.

Pas vele jaren later, toen mijn midlifecrisis begon op te spelen en ik mijn werk niet langer voor heilig hield en mezelf de tijd gunde om terug te grijpen op de muziek uit mijn jongere jaren – ik deed nog wel meer rare dingen, maar die vallen buiten het bestek van deze column – ontdekte ik op het toen nog prille YouTube allerlei filmpjes die de mythe persoonlijker maakten dan die ene geschminkte kop op die reclameborden van destijds.

Nooit heb ik kunnen wennen aan het *post Fish Marillion*. Dat verrukkelijke accent en vooral die klank, waaruit een lichte waanzin spreekt, zoals zo goed te horen in *Assassing*, mijn kennismaking met de band en de man, die klank maakte Marillion voor mij. Die klank heb ik altijd node gemist in zijn solowerk. Vigil

Fish

heb ik nog wel grijs gedraaid, maar behalve het openingsnummer stonden daar toch voornamelijk songs op – waarvan ik overigens Cliché nog heb gezongen (vreselijk vals, maar een man doet wat hij kan) voor mijn toenmalige vriendin (die zang studeerde aan het conservatorium, dus je begrijpt, ik viel vies door de mand).

Vaak genoeg heb ik werk van latere datum tot me genomen, maar dat heeft nooit beklijft, zodat ik het toch maar blijf houden bij de eerste vier albums – en eigenlijk hoofdzakelijk de eerste twee daarvan, want *Clutching At Straws* slingert me niet zo krachtig terug in de tijd als de andere titels, en *Mislaced Childhood* blijft ondanks alles vaak onaangeroerd staan, domweg omdat ik lang niet altijd in de stemming ben straks te moeten grijpen naar een zakdoek, verzuchtend: “and the man in the mirror had sad eyes.”

